

дъждовнитѣ капки правятъ мѣхурчета — обложникъ щѣлъ да бжде дъжда. Гърми ли се по светаго Илия — орѣхитѣ нѣмало да гърмятъ. . . Когато пѣкъ вечерь на есень се запасватъ стадата — зимата дълга щѣла да бжде. . . И колко, колко още такива. . . Пѣкъ по звездитѣ гадае, като на длань. И за плодородие, и за напасть, и за хубаво време. . .

Койка я прекжсна: като не работи, какъ се прехранва?

— Работи, работи, хемъ отъ сърце се залавя. Само че кога иска. И не се пазари. Ходи по нивята. Харесва ли нѣкои хора, отива, залавя се: жъне, вържи. И по харманъ отива. . . Но пари не иска. А дойде ли зима — навестява у които е работилъ и като се нахрани — стига му. Нищо не взема даромъ. Отъ него — може да замине, но чуждъ да ощети — никога! . .

Койка слушаше леля си и не снемаше очи отъ тамъ, дето бѣ Пантелей. Тя се зарадва, кога видѣ, че той тръгва къмъ тѣхъ.

Не прилича на другитѣ селени. Високъ, едъръ старецъ, гологлавъ, съ дълга бѣла брада и рошава коса. Босъ. Въ дѣсница държи тояга и я размахва отъ предъ на задъ широко, измѣрено, както бѣха и стѣпкитѣ му. Вдигналъ глава, сякашъ да обхване земя и небе. . .

Още отъ далечъ той вдигна ржка, като да благо-славя, за поздравъ.

— Далъ ти Богъ добро и здраве, Пантелей! — отвърна лелята. — Кжде по това слънце?

— Азъ слънце дия. Слънцето е животъ и правда.

— Еле де, ела! — се засмѣ леля Таня.—Отъ кога не съмъ те черпила съ кафенце. Пѣкъ и да похапнешъ...

— Не ми е до нищо. Тръгналъ съмъ, защото ме души нѣщо.

— Какво?

— Какво ли? . . . Казвамъ не е на добро.

— Кое?